

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۴۲۹

نه آن بی‌بهره دلدارم که از دلدار بگریزم
نه آن خنجر به کف دارم کز این پیکار بگریزم

منم آن تخته که با من دروگر کارها دارد
نه از تیشه زبون کردم نه از مسمار بگریزم

مثال تخته بی‌خویشم خلاف تیشه نندیشم
نشایم جز که آتش را گر از نجار بگریزم

چو سنگم خوار و سرد ار من به لعلی کم سفر سازم
چو غارم تنگ و تاری گر ز یار غار بگریزم

نیابم بوس شفتالو چو بگریزم ز بی‌برگی
نبویم مشک تاتاری گر از تاتار بگریزم

از آن از خود همی‌رنجم که منم در نمی‌گنجم
سزد چون سر نمی‌گنجد گر از دستار بگریزم

هزاران قرن می باید که این دولت به پیش آید
کجا یابم دگر بارش اگر این بار بگریزم

نه رنجورم نه نامردم که از خوبان بپرهیزم
نه فاسد معده‌ای دارم که از خمار بگریزم

نیم بر پشت پالانی که در میدان سپس مانم
نیم فلاح این ده من که از سالار بگریزم

همی‌گویم دلا بس کن دلم گوید جواب من
که من در کان زر غرقم چرا ز ایثار بگریزم